

DUTCH A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
NÉERLANDAIS A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
NEERLANDÉS A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Tuesday 3 May 2005 (morning)
Mardi 3 mai 2005 (matin)
Martes 3 de mayo de 2005 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Schrijf een commentaar bij een van de volgende teksten:

1. (a)

Toen ze na hun vijftigste niet mooi en niet vrolijk meer waren, zochten de gezusters Cateau en Emilie vastigheid, maar daar was het, volgens ons, nu te laat voor. De klok had geslagen en hun gezicht was blijven staan, niet mooi en niet vrolijk meer. In de Lethe* waren ze gedonderd en ze hadden geen boot. Wie een helpende hand uitstak, ging mee ten onder.

5 Eindelijk gaat hun uitbundig leven ze opbreken, dachten wij. Niet zonder zelfgenoegzaamheid en met zin voor gerechtigheid: boontje komt om zijn loontje. Hadden wij immers niet zelf, met veronachtzaming van onze levenslust, voor het harnas van de plichtsbetrachting gekozen en ons met gebogen hoofd in het gareel geschaard? Wij hadden onze wilde jaren overleefd, omdat wij
10 neergestreden op koude stoelen in koude kantoren en wij hadden verstandige huwelijken gesloten en lagen 's nachts voor dood terneer in een tweepersoonskist in een keurig vertrek. In zulke vertrekken hadden wij vroeger uit pure lol het bloemetjesbehang van de muren gekrabd.

Nu gingen we op zondag een blokje om en schoten soms ineens, als door een vervaarlijke windstoot gedreven, de buurtkroeg in, waar we ons meteen weer vermanden en, zuinig nippend
15 aan een glaasje, spraken over de zegeningen van een geordend bestaan. “Welke zegeningen?” tetterden jonge rabauwen, want blijkbaar zag men het niet aan ons af.

We waren nog niet zo dood dat we ons de mooie meiden uit Marlot niet konden herinneren, al wilden we nu uit zelfbehoud niets meer met ze te maken hebben. Maar we waren vroeger met ze in alle gordijnen geklommen en er als jonge katten weer uitgerold, we hadden heel Den Haag
20 met ze onveilig gemaakt en waren vele lentes met ze op reis gegaan naar de Riviera. Nooit verder gekomen dan Brussel, natuurlijk, maar ook daar weer schaterend in de gordijnen geklommen en er brullend van het lachen uitgerold. De meisjes waren opgegroeid in een keurig en karakterloos niemandslandje tussen Den Haag en Wassenaar, dat Marlot heet. Daar was hun zorgeloze jeugd omgevlogen met tennislessen, pianolessen, foxterriërs en tochtjes op fonkelende fietsen. Ze waren
25 op een dure meisjeskostschool geweest en hadden nadien vele buitenlandse reisjes gemaakt, gechaperonneerd door mama.

Maar wat hadden ze, eindelijk! pas op hun eenentwintigste de goede God gedankt voor de ontdekking van sterke drank, zo vertelden ze zelfs nu nog met smaak, bloeddoorlopen ogen en aardbeineuzen ten spijt. Sterke drank bleek de vrolijke makker in de strijd tegen de verveling, die
30 de mens in Marlot en trouwens overal elders continu bij de strot greep. Het respectabel en gezapig bourgeoisbestaan waarvoor ze waren bestemd, was voor de voeten van de meisjes opgerezen als een nauwelijks te beklimmen Mont Blanc. Maar met behulp van drank kon die ijzige berg worden genomen, je vloog er gewoon overheen, lachend en zo licht als een veertje.

Op een dag donder je in het ravijn, prevelden welmenende omstanders. Dat donder je toch
35 wel, giehelden de zusjes en ze huppelden weg van het rechte pad, dartel en naïef als kalveren, maar ook zeer vastbesloten, want volgens hen was het rechte pad ook de langdradigste route naar het abattoir.

Het leek wel of er geen straf meer bestond voor zonde: dertig jaar minstens zwierden de
40 dametjes door. Zij joegen er genoeglijk hun eigen geld en goed doorheen en knaagden vervolgens
onbekommerd aan andermans have. Toen er nog fortuinen waren om te verbrassen, smeed
menigeen graag zijn laatste geld over de balk in het gezelschap van deze bekoorlijke wezentjes,
die hun manieren en hun talen kenden, maar die verder ook wisten van wanten. Die met een roos
tussen de tanden op tafel klommen voor een woeste dans en vervolgens uit pure levensvreugde hun
rokken hoog opschoortten en in de kroonluchters sprongen....

45 De ridders stierven uit en wij, de vrolijke meelopers, maakten ons uit de voeten toen de
bronnen waren opgedroogd en kozen voor de veilige deugdzaamheid, waar de meisjes uit Marlot
nu juist zo lang geleden al voor op de vlucht waren geslagen.

50 Ze waren dik en vormloos geworden, als sneeuwpoppen in de dooi. Van de gouden
krullen van vroeger restte nog wat asgrauw dons op hun kop. Aan de arm droegen zij altijd hun
als roeiboten zo grote boodschappentassen, waarin hartversterkingen voor onderweg zachtjes
rinkelde.

55 Die zomer is er voor het laatst een vaag gerucht over de zusjes uit Marlot door Den Haag
gegaan. Ze zouden 's avonds laat op het strand zijn gesignaleerd. Slappend in een kuil, twee grijze
wezens met hun hoofd elk op een goedgevulde boodschappentas, aan hun voeten twee wakende
honden.

Uit: Helga Ruebsamen, *Op Scheveningen* (1988)

* Lethe: rivier in de Onderwereld

1. (b)

Avondgang

In de avond klopt het hart der aarde.

Wij reizen luide, met gelijke voet;
de kleine vogels zwijgen te vroeg
en de kleine dieren, moe van het blaten.

5 Het regent – ’t land is veel schaduw
en de hemel regent vochtig zaad
en het water, een glimmend gevaar,
glijdt langzaam aan achter ’t water;

10 op de stroom de bijna dode boten,
en dan óm ons de ogen licht
en tot de einder de weiden wit
als witte bruiden, stil en verdronken.

De dunne bomen dansend in ’t water
en erboven de schapen grijs...
15 o, ’t geheim van de avond is wijd
en wijd het schemerend hart der aarde,

en wijd onze dromen, dwalend hoger
in de nevel, de dunne bomen langs,
en wijd de heimelijke wereld van
20 onze zielen, zacht en blinkend in de ogen;

en in de avond klopt het hart der aarde...

Uit: Herman van den Bergh, *Verzamelde gedichten* (1954)